

THOR

V ZEMĚ OBRŮ

Thor v zemi obrů

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Sergio A. Sierra

Thor v zemi obrů – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

© Sergio A. Sierra of the novel
© Juan Carlos Moreno of the text of The Viking World
© Verónica Navarro cover illustration
© Juan Venegas part-titles illustrations
© Diego Olmos of the interior pages illustrations
© 2019, RBA Coleccionables, S.A.U.
© Of this edition: Albatros Media, a.s., 2021
Translation © Ludmila Mlýnková, 2021
Translation © Olga Macíková, 2021

ISBN tištěné verze 978-80-264-3678-2

ISBN e-knihy 978-80-264-4030-7 (1. zveřejnění, 2021) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-264-4031-4 (1. zveřejnění, 2021) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-264-4029-1 (1. zveřejnění, 2021) (ePDF)

THOR

THOR V ZEMI OBRŮ

THOROVA SÁGA, DÍL DRUHÝ

HLAVNÍ POSTAVY

Bohové

THOR – syn Ódina a bohyně Fjörgyn (také Jörd či Erda). Je to bůh hromu a majitel mocného kladiva Mjöltnir. Poté co v urputné bitvě zvítězil v Ásgardu nad obrem nevídaných rozměrů, vysílá ho Ódin, Otec veškerenstva, na výzvědnou cestu do Jötunheimu.

LOKI – syn bohyně Laufey a obra Fárbautiho. Nepovedeným žertem, kterým zostudil Sif, si vykoledoval Thorův hněv. Aby napravil, co spáchal, a také díky tomu, že ví mnohé o Zemi obrů, poručí mu Ódin, aby doprovodil Thora a byl mu nápomocen na jeho cestě do Jötunheimu.

Smrtelníci

TJALFE – jeden z mladých smrtelníků ve službách Thora a jeho zbrojnoš. Úslužný mladík a skvělý běžec.

ROSKVA – Tjalfeho mladší sestra a členka Thorovy družiny. Je velmi bystrá a nesmírně odvážná.

Obři

BRIMIR – jeden ze dvou obrů, kteří zpustošili hospodářství rodičů Tjalfeho a Roskvy. Thor zabil jeho bratra a Brimir uprchl do Jötunheimu, aby si zachránil holý život.

SKRYMIR – jeden z obrů obludných rozměrů, se kterým se Thor a Loki setkají na své cestě Jötunheimem.

ÚTGARDALOKI – mocný král obrů, jemuž patří pevnost Útgard. Je sběratelem magických předmětů.

LOGI, HUGI, DRIMUR A EILI – obři obývající Útgard, poddaní krále Útgardalokiho.

Po stopách obra

EMI LIDÍ MIDGARD ODDĚLOVALO OD ZEMĚ obrů zvané Jötunheim* bouřlivé a tmavé moře. Divoký vítr honil po hladině vlny a moře tak nebylo příliš přívětivé k těm, kdo se odvážili na něj vyplout.

Ale toho dne bylo všechno ještě horší. Nebe pokrývaly zlověstné husté mraky a s poryvy větru sem doléhala ozvěna varovných a výhružných hlasů. Zcela jistě to však byl jen klam způsobený vichřicí, která neustále nabírala na síle. Bouře si vybíjela svůj vztek a bičovala zemi mrznoucím deštěm, který se měnil v ledové jehličky.

Žádné plavidlo zhotovené bohy nebo smrtelníky by nedokázalo překonat ony vody, aniž by se roztránilo o útesy, které se zničehonic vynořovaly nad hladinou a do nichž zběsile bušily zdivočelé vlny. Pobřeží Jötunheimu se postavilo proti všemu a všem, kdož přicházeli z jiných končin.

Přesto se našel někdo, kdo se odhodlal postavit rozběsněným přírodním živlům s umíněností vlastní těm nejstatečnějším nebo těm největším bláznům.

* Jötunheim v doslovném překladu znamená „domov obrů“. Ve staré severštině se obři nazývali *jotnar* (v jednotném čísle *jotunn*) a slovem „heim“ se označoval „domov“.

Dvokolák tažený statnými kozly vzdoroval náporům větru, když se prodíral oblohou nad rozbouřeným mořem. Neposkvrněná bílá srst obou kozlů zářila nad temnými vodami jako vločky sněhu na spálené zemi. Jejich majestátní zlaté rohy si razily cestu sněhovou vánicí a nevadil jim ani oslepující sníh, ani bodající ledové krystalky. Na dvoukoláku cestovaly čtyři postavy zahalené do kapucí. Tři z nich se s námahou přidržovaly bočnic vozu, zatímco čtvrtý cestující, ten nejmohutnější z nich, svíral v ruce otěže a obratně jimi manévroval, aby pomohl kozlům udržet směr nad vodami moře. Vítr se mu vši silou opíral do obličeje a do rezavých vousů, ze kterých mu stékaly dešťové kapky. Thor se jen usmíval a pohrdavě čelil nepřízni počasí.

Už byli na dohled od pobřeží, když se najednou vlny před vozem roztoustily a před nimi se z vody vynořila obrovská skála s výčnělky špičatými jako ostří meče. Ty předurčily neblahý osud mnoha lodí, ze kterých zbyly jen kusy trouchnivějícího dřeva. Skála se objevila tak nečekaně, že kozlové nestihli včas zabrzdit. Posádka vozu už trnula hrůzou, že na skále naleznou smrt, ne tak ale vozataj.

Před jejich udivenými zraky se najednou skála rozlomila na tisíc kousků. Kladivo Mjölñir zasáhlo skalisko silou blesku a kameny se rozlétly do všech stran. Pak se kladivo zastavilo v letu a vrátilo se do ruky svého pána s takovou energií, že ho málem porazilo. V poslední chvíli se Ódinův syn zachytil postranice vozu, napjal svalnaté paže a strhl kladivo k sobě. Pak se Thor sice usmál, ale jen stěží skrýval bolestivou grimasu pod rezavým vousem.

Dva mladí smrtelníci Tjalfé a Roskva, kteří ho doprovázeli, byli radostí bez sebe, že jsou naživu, a jejich slova díky se ztrácela v poryvech větru. Čtvrtý cestující nehybně vyčkával uvnitř vozu a snažil se zrakem proniknout za dešťovou oponu. Jakmile našel to, po čem pátral, pokynul rukou směrem k pobřeží, jehož obrysy

se rýsovaly v dálce. Onen vysoký, štíhlý a pohledný bůh se jmenoval Loki.

Zatímco se bouře pozvolna tišila a šedými mraky začaly pronikat slábnoucí odpolední paprsky, kozlové zpomalili a obratně se přehouppli přes okraj pobřeží. Před nimi se rozprostírala pláž s černým pískem a špičatými balvany. Oči poutníků bedlivě zkoumaly každý zákрут ve snaze najít stopu, která je zavedla až sem: člun obra, jednoho z obyvatel tohoto vzdáleného a nepřátelského koutu světa.

Od počátku věků se museli obři na příkaz Ódina, Otce veškerenstva a vládce vesmíru, zdržovat v Jötunheimu, přesto ale nikdy nepřestali toužit po dobytí Midgardu a podrobení si jeho lidských obyvatel. Poslední dobou stále víc a víc porušovali Ódinův zákaz, a navíc pronikli do tajů magie. Díky tomu se dokázali zahalit do husté mlhy a dostat se nikým nepozorováni až ke břehům Midgardu, kde pustošili hospodářství i celé vesnice. Ódinovi jejich výboje a nově nabyté schopnosti dělaly velké starosti, a proto vyslal svého syna Thora, aby v utajení pronikl do nitra Jötunheimu. Pověřil Lokiho, aby ho doprovázel. Loki často všem kolem sebe působil problémy, ale tentokrát byla jeho přítomnost víc než žádoucí, protože byl synem obra a bohyně, vyrostl v Jötunheimu a dobře ony končiny znal. Jeho znalost magie by navíc mohla být na této nebezpečné cestě užitečná.

Plavidlo, které posádka dvojčolky hledala, se najednou vynořilo před jejich očima. Uvázlo v písku na pláži, ale jeho majitel zmizel beze stopy. Onen obr prchl z Midgardu, když se svým druhem zaútočili na jedno hospodářství a narazili přitom na nečekaný odpor. Jejich útok neodrazil nikdo jiný než samotný bůh hromu, ochránce smrtelníků. Thor skolil jednoho z nájezdníků, ale druhému se podařilo uprchnout na loďce, jejíž zbytky se teď povalovaly na písčné pláži. Když konečně našli to, po čem pátrali, Ódinův syn dal kozlům povel, aby přistáli na pobřeží.

Tanngnjóstir a Tanngrisnir obratně dosedli s vozem na písek a dál už pokračovali po pevnině. Jeden z kozlů přitom zamečel a začal kulhat na pravou nohu. Thor přitažením opratí kozly zastavil a všichni vystoupili z vozu. Bůh přistoupil k Tanngrisnirovi, pohladil ho po krku, poklekl k němu a prohmatával mu zraněnou nohu. Kozel bolestí znovu zamečel. Právě kvůli tomuto poranění Tjalfe a Roskva doprovázeli Thora na jeho cestě. Oba mladí lidé byli dětmi zemědělců, jejichž hospodářství napadli obři a u nichž shodou okolností nocovali Thor s Lokim. Thor pozval vyhladovělé a zbídačené rolníky na hostinu a nabídl jim pečení z masa svých kozlů, protože věděl, že díky magickým runám kladiva Mjöltnir kozlové zase obživnou. Podmínkou bylo, že nikdo z hodujících nesmí přelomit žádnou z kostí. Ale mladý Tjalfe, který se konečně po dlouhé době dosyta najedl, zlomil jednu kost, aby z ní vysál morek. Tak se stalo, že Tanngrisnir začal kulhat na jednu nohu. Boha hromu zachvátil hněv, ale nakonec smrtelníkům odpustil. Aby odčinili Tjalfeho provinění, oba sourozenci vstoupili do Thorových služeb.

Mladí smrtelníci se už nemohli dočkat, až konečně budou mít pod nohama pevnou zem. Chodili po pláži sem a tam, jako by nemohli uvěřit, že jsou naživu. Udiveně hleděli na nezvyklou barvu písku – byl tmavý a nebývale drsný. Na pobřeží se povalovaly kosti, žebra, kostry a lebky obrovských mořských příšer. Některé už vyběhl čas, na jiných ještě bylo vidět hnijící zbytky kůže a chuchvalce řas. Ono místo bylo vlastně pohřebištěm. Tjalfe a Roskva rozpoznali kostry několika velryb, ale to bylo všechno. Našly zde smrt mořské příšery, jaké v Midgardu nikdy neviděli.

Když ještě přebývali v Midgardu, Tjalfe a Roskva s obavami pozorovali kraj, jehož obrysy se rýsovaly v dálce za mořem, protože se báli příšer, které tam přebývaly. Díky neuvěřitelné odvaze Thora, který je zachránil, se odhodlali opustit domov a překonat